

финь *Джевидъ-паша*, да позволи, щото изнурениятъ отъ пѣтъ и изтезания „докторъ-комита“ поне до Цариградъ да иде съ кола. Въ Цариградъ той билъ затварянь въ тѣсни и мръсни келии, дѣто слѣдъ нѣколко врѣме се разболѣлъ и билъ прѣнесенъ въ болницата по настояването на единъ чужденецъ-лѣкаръ.¹⁾ Отъ Цариградъ, още не оздравѣлъ, Д-ръ Мирковичъ, отново турень въ окови, трѣбвало да пѣтува 25 дена пѣшъ до Диаръ-Бекиръ. Тамъ той заварилъ повече отъ 150 души български затворници, все по политически причини и отъ разни врѣмена. Между тѣхъ имало много сливенци, между които и такива затворени до животъ за обира на Али-ефенди въ Сливенъ (1859 г.). Отъ тамъ, сполучилъ да избѣга заедно съ другаря си сливенеца *Таню Стояновъ*.²⁾ Часть отъ затворенитѣ българи измрѣли, защото животътъ и порядъкътъ въ тия заздани Д-ръ Мирковичъ не можеше да характеризира освѣнъ съ набрѣчкване на челото си при израза „ужасия“! За окаяното положение на Мирковичъ тамъ и на другаритѣ му, интересна е дописката до в-къ „Знаме“ отъ 15-ий дек., 1874 г., бр. 2; послѣ и тая на поляка М-ски, пакъ до „Знаме“ (17 май, 1875 г., бр. 16), дѣто се засѣга и прѣдаването на Д-ръ Мирковичъ отъ Доротей.

При всичкитѣ си лишения и болнавость, Мирковичъ и тамъ приложилъ своята медицина и изцѣрилъ много затворници — жертви на изтезанията и мизерията. Единъ евреинъ, сжщо лѣкаръ, наклеветилъ Мирковичъ като главатаръ-бунтовникъ въ Диаръ-Бекиръ, и властитѣ рѣшаватъ да го махнатъ отъ тамъ. Разкарвали го съ заплата изъ разни села и тюрми на М. Азия и най-послѣ се намѣрилъ съ свой познатъ, по народностъ арменецъ, който съ нѣколко граждани, сжщо арменци, отъ града Мардинъ (Диарбекирско), става му поржчителъ и се освобождава отъ оковитѣ, слѣдъ 6 годишни теглила. Отъ страхъ да не го затворятъ пакъ, той стоялъ въ Мала Азия до 1878 г., когато се дава обща амнистия за всички политически прѣстѣпници и се завръща въ Сливенъ. Въ началото на 1879 г. Д-ръ Мирковичъ заедно съ Д-ръ *Н. Планински* и Д-ръ *Д. Минковъ* основаватъ първия български вѣстникъ въ Сливенъ — „Българско Знаме“, издаванъ подъ редакцията на послѣдния.

Тукъ, прѣзъ врѣме окупацията, билъ е още и „губернски врачъ“ и слѣдъ това — директоръ на Сливенската гимназия за една година, а по едно врѣме и управителъ на

¹⁾ Д-ръ Д. Минковъ разказва, че прѣзъ 1872 год., когато билъ ученикъ въ „Robert College“, нѣколко пѣти посѣтилъ Д-ръ Мирковичъ въ цариградския затворъ, наречень „Метерхане“, и билъ поразень отъ неизказаната нечистота, смрадъ и разваленъ въздухъ на той затворъ.

²⁾ Ср. в-къ „Знаме“, 14 септ. 1875, бр. 27.